

„Jah, teil on õigus,“ vastas karjane, „nõnda rääkisivad minust tihti auustatud inimesed, ja ma mõtlesin ka ise selle pääle enne, aga mis teha, kui teistigi võimalik ei ole!“

„Aga kas sa ei tahaks õppida?“ küsis viimaks munk.

Nende sõnade juures pööris Felix ruttu Michel, Angelo poole ja vaatis terava silmaga ühte pubku tema otja, nagu tahaks ta küsida: „Kas te minuga nalja ei tee?“

Munk ei oodanud vastust ära, vaid ütles: „Noh, kas oled valmis, mu väike sõber, õppima ja minuga ühes kloostrisse tulema.“

Karjane jäi ikka veel jubmilt seisma. Pisarad läikisivad tal silmas. Ta tõstis filmad taewa poole, kaunis tulevik hiilgas tal waimu ja aimu ees. Viimaks hüüdis ta täis tänulist meelt: „Siis teie ei jäta mind mitte maha, mu isa?“

Michel, Angelo lubas nüüd tema kasvatamise eest hoolt kanda. Warsti saatis ta sõna peremehe juure, et see omale teise karjase otsiks, ja kui ta oma asjad Usko'i linnas oli ära diendanud, wiis ta oma noore sõbra kloostrisse. — „Vaadake, siin on teil noor inimene,“ ütles ta oma kloostriven- dadele, „tehke temast paawst!“

Neid sõnu kuuldes pööris Felix oma häätegija poole ja ütles iseäralise kõrgusega, mis kõiki ajas imeks panema: „Paawst! Miks mitte, kui see Jumala tahtmine on?“

Pärast kahe-aastast õppimist mõistis ta juba kõiki ladina keeli kirjasti lugeda. Pea sai ta ka

Doctori auunime, ja Itaalia maal reisides tegi ta oma mõnusate jutluste läbi, et ta nimi terwel maal kuulsaks sai. Nõni aasta läks mööda, ja juba tõu- sis ta piiskopiks ja viimaks kardinaliks. Viimases ametis anti talle nimeks Montalto.

Aastal 1585 suri paawst Gregor XIII. ja Mon- talto waliti ühel meelel Sixtus V. nime all tema ajemele. Nõnda oli siis tõeks läinud, mis Michel, Angelo pool naljatades oli ütelnud.

Räägitakse, et Montalto olnud selle minutini, hini teda paawstiks waliti, väga lahke ja alandlik, lastnud igaühte enese juure, kannud kõik pahandused juba meelega ära, läinud kargu najal, pää vlade vahel ja kütiras ja näidanud kileüldse keha poolest tõrk ja haiglane olevat, aga nii pea kui ta paawst- icks saanud, wisanud ta kargu kest saali, ajanud end sirget, nii et ta kardinalide imestawate filmade ees tagu mõni Goliat näidanud olevat. Ta hüüdnud: „Sind, Jumal, kiidame!“ niisuguse suure ja wägewa lääleaga, et hoone wõlwid wärisenud.

Oh! küll alatust soost sündinud, saanud ta ometi pärast liig uhkeks, ja tema pärast poolsest elust praawsti ametis ei räägita mitte palju hääd. Nõnda tuleb wabest ette, et mehest väga palju oodatakse, aga ootus ei lähe mitte rände. Kaske on kõrges ametis alandlikuks jääda, see on tõsi, aga võimalik on see ometi. Seda on mehed näidanud, kes kõrgesse on jõudnud, aga sellegi pärast südamest hääks jäänud.